

"Vægið þér henni!" bað Heideck. "Hún hefir engan órétt gert yður; ef þér segið henni það, sem þér hafið sagt mér, þá deyr hún. Hún elskar þetta barn meira en sitt eigið líf. Ef það skyldi deyja, ó! ég get ekki hugsað til þess".

Á þessu augnabliki kom hjúkrunarkonan þjótandi inn í herbergið.

Drengurinn var nývaknaður og starði tryllingslega í kring um sig. Hjúkrunarkonan laut að honum óttaslegin.

"Þetta er ílls viti", tautaði hún, "það er bezt ég kalli á húsbóndam fyrst, áður en ég flyt fránni þessa sorgarfregn".

Hún kom því til að kalla á Heideck.

Adela kraðaði sér á eftir honum.

Eftir fáar sekúndur voru þau í herbergi drengsins.

Drengurinn reyndi að draga andam og stamaði:

"Mamma"

Adela féll á kné við rúmið hans, og lagði kinn sína við kinn hans. Drengurinn rétti fram handlegginn til að ná í hana — hann þekti hana ekki. Hún lagði höfuð hans á handlegg sinn, og kysti kinnina hans skjálíandi.

"Mamma!" endurtók drengurinn mjög lágt, — varla heyranlegt. Það var síðasta orðið hans.

Hr. von Heideck hefði ekki þurft að óttast afbiúpanir við banasæng drengsins. Erna tók naumast ettir því, hver það var, sem hélt drengnum í faðmi sínum síðustu augnablikin af lífi hans; hún slepti sér alveg og var svo yfirkominn af sorg, að hún sinti engu öðru. Adela byrgði sorgina inni í sínu eigin brjósti, kyr og þögul. Nú hafði hún enga ástæðu til að opinbera neitt, eða gera neinar kröfur til þess manns, sem sveik hana einu sinni. Daurinn hafði slitið þenna sína streng, sem batt hana við hann. Hún leit í síðasta sinni með ósegjanlega skærri ást á bleika and-